

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: RØNNEBÆKSHOLM I

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "RØNNEBÆKSHOLM I", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 13. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-grundtvig10val-shoot-workid55544.pdf> (tilgået 10. april 2021)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

RØNNEBÆKSHOLM I.1

*Hun er ei død, hun sover kun,
Hun end har Smilet om sin Mund,
Og hun har varme Kinder!
Saa sagde jeg den Aftenstund,
Da hun sov hen, som i et Blund,
Den Søddeste blandt Kvinder!*

*Saa ypped jeg med dem en Kiv,
Som kiende bedre Død end Liv,
Og har dens Tegn udfundet,
Og hun blev kold og stiv og blaa,
Saa Læger alle sværge paa,
At Død har Seier vundet!*

*Var hun ei meer end Kiød og Blod,
Da var der vist nok ingen Bod
For Døden og for Savnet,
Men hun, som Herren havde kiær,
Var meer end hele Himlens Hær:
Guds Barn med Christen-Navnet!*

*Hun er ei død, hun sover kun,
Som Troens Ord i hendes Mund
Og Haabets Lyn i Øiet,
Og Kiærligheden luevarm
I hendes skønne Moder-Barm,
Til Barnemunden bøiet!*

*Mens Kiødet sover, Sjæl og Aand
Alt drive Spot med Dødens Baand,
Hvor der er godt at være,
Og Kiødet, om en liden Stund,
Med meer end Englesmil om Mund
Staaer op til Herrens Ære!*

* 14

*Som Troen fast, som Haabet let,
Som Kiærligheden aldrig træet,
Hun da sit Kiød skal bære;
Som Kiærligheden aabenbar,
Saa fri, saa skøn og soleklar
Marie min skal være!*

*Saa svæv da hid paa Engleviis,
Marie min, fra Paradis,
Forbilledlig i Dragten,
Som han har lovet sine Smaa,
Vor Drot, som selv i Graven laae,
Men har dog al Livsmagten!*

*Kom i Vorherres Jesu Navn
Med Dane-Bod1 for Hjerter-Savn,
Med Rosen fra Guds-Haven,
Som viser, at, i Herren glad,
Hver Christen-Sjæl kan smile ad.
Hvor mørkt der er i Graven!*

*De Ælvepiger under Muld,
Som nødes til at spinde Guld
For os til Gyldenstykke,
Lad dem for Mørket fælde Graad!
Til Lys vor Drot har gode Raad*

Og saa til Liv og Lykke!

☒ Ja, Livet har han i sin Aand
Og Lykken i sin Høirehaand
Og Lyset i sit Øie!
Vort Lys er han, hans Liv er vort,
Saa naar al Verden viger bort,
Guds-Lykken os mon føie!

☒ Lad derfor, Christne! paa vor Grav
Den skumle Død kun prale af,
Han os har overvundet;
Han favner i sin Dødning-Dands
Kun Kiødets Lyst og Kiødets Sands
Af Falskheds Rod oprundet!

* 15

☒ Ei af vort Kiød med bange Kaar
Saameget som et Hovedhaar
Forkomme skal heneden,
Alt hvad vor Drot har dyrekjøbt
Og sig i Vand og Aand tildøbt,
Er skabt for Evigheden.

☒ Den *Mund*, som trofast har paa Jord
Bekendt Vorherres Navn og Ord,
Sat sig for ham i Vove,
Den Mund, trods alle Tungebaand,
Oplive skal Vorherres Aand
Til evig ham at love!

☒ Det *Øre*, som med himmelsk Lyst,
Sig aabne lod af Herrens Røst,
Af Aanden giennembore,
Det være skal en Port saa prud,
Hvor sjungende gaaer ind og ud
For evig Engle-Chore!

☒ Det *Hjerte*, som sig føde lod
Med Herrens eget Kiød og Blod,
Ei hungre skal og tørste;
Saa han har sagt, trods Død og Grav,
Det nyder evig godt deraf,
I Lag med Livets Fyrste!

☒ *Hun er ei død, hun sover kun*,
Som lovsang Herren med sin Mund,
Oplod for ham sit Hjerte;
Thi over hendes Kiød og Been
Med Flamme himmelblaa og reen
End lyser Livets Kierte!

☒ *Hun er ei død, hun sover kun!*
Det siger om en liden Stund
Vor Drot paa Kongestolen;
Da staaer hun op og høit i Sky
Hun stiger med sin Lovsang ny
Med Glands som Middags-Solen!